

De oude en nieuwe mens

door: J.N. Darby

Romeinen 7

In Efeze zijn we opgestaan met Christus. Romeinen 7 toont ons het tegenbeeld van deze waarheid: een mens met Christus gestorven. Het lijkt wel of we tegen de draad ingaan, als we beginnen met Efeze. Maar dat is niet zo. Voordat we kunnen beoordelen wat oud is, moeten we eerst weten wat nieuw is. Bijvoorbeeld, men vindt hier de christelijke kennis in de manier waarop over de wet wordt gesproken. *“Want wij weten (wij, christenen weten) dat de wet geestelijk is.”* (14)

“Toen wij in het vlees waren,” (5) spreekt over een vroegere toestand, die niet meer bestaat, op de dezelfde manier al wanneer we zouden zeggen: *“toen ik in Genève was.”* Wat dus betekent dat men er nu niet meer is. Zo is Romeinen 7 de ervaring van iemand die door een toestand gaat, die hij beschrijft nadat hij ervan verlost is.

Dit tweede deel van Romeinen geeft ons de leer, dat wij gestorven zijn. Wij hebben deel aan een gestorven Heiland. *“Of weet u niet, dat wij allen die tot Christus Jezus gedoopt zijn, tot zijn dood gedoopt zijn?”* (Rom.6:3) Door de dood zijn wij uit onze oude toestand gegaan, om een nieuwe toestand binnen te gaan. Johannes 5:24 geeft dezelfde waarheid: *“Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: wie mijn woord hoort en gelooft Hem die Mij heeft gezonden, die heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, maar is uit de dood overgegaan in het leven.”* Hij heeft deze beide dingen: *“Hij komt niet in het oordeel”* en *“hij is uit de dood overgegaan in het leven.”* Niet alleen bevrijd van de zonden, waarvoor hij verantwoordelijk was, maar hij is overgegaan in zijn nieuwe toestand. Wij weten nooit of wij uit onze vroegere toestand zijn uitgegaan, als wij dat niet in ons geweten hebben doorgemaakt. D.w.z. als in Romeinen 7:18. *“Want ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont.”* Er staat niet: *“Wij weten”* maar *“ik weet.”* Als Paulus zegt: *“Want wij weten... (wij, christenen weten) ...dat de wet geestelijk is”* is dat een zaak van christelijke kennis. Maar in vers 18 is het *“ik weet.”* Dat is een persoonlijke ervaring. Er is geen werkelijke bevrijding van de slavernij voordat ik heb kunnen zeggen, naar eigen ervaring voor God: *“ik weet.”*

Zodra ik deze nieuwe zaak bezit, met het genot van de hemel en Christus in mijn hart, ondervind ik dat het oude een positieve hindernis is. Daarvoor kon ik niet

wensen dood te zijn, maar na in mijn geweten de oude natuur heb leren kennen, zeg ik met Paulus: *“Want wij die leven, worden altijd aan de dood overgegeven om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus openbaar wordt in ons sterfelijk vlees.”* (2Kor.4:11) En ook: *“Maar ik wil volstrekt niet roemen dan alleen in het kruis van onze Heer Jezus Christus, door Wie voor mij de wereld gekruisigd is en ik voor de wereld.”* (Gal.6:14)

Wat verbindt ons met de wereld? De oude mens natuurlijk. Want de wet die de regel is van God voor de mens in het vlees, wordt toegepast op zijn natuurlijk leven. *“De wet heerst over de mens zolang hij leeft.”* (1) Maar door de dood gaat de mens uit de toestand waarin de wet over hem heerste. Een gestorven mens heeft niets meer met de wereld te maken. Niet de wet, maar de mens wordt terzijde gesteld. Een man die onderweg naar de gevangenis sterft is vrij (ontbonden) van de straf van de wet. Maar zijn dood stelt de wet niet terzijde. De gestorven mens staat niet meer onder haar gezag. De wet richt zich tot de mens als schepsel van God. Zij vertegenwoordigt het gezag van God, dat toegepast wordt op de mens, zolang hij verantwoordelijk is voor Hem. Zij is de regel voor de verantwoordelijkheid van de mens. Maar de mens is verloren en veroordeeld door de wet. *“Wat het vlees bedenkt, vijandschap is tegen God, want het onderwerpt zich niet aan de wet van God, want het kan dat ook niet. En zij die in het vlees zijn, kunnen God niet behagen.”* (Rom.8:7,8)

God verwacht geen enkele verbetering van de oude natuur, maar Hij geeft een nieuwe natuur en een tweede mens, Christus. Mijn leven en het voorbeeld van mijn leven. De wet is niet slecht, maar de mens is slecht. In plaats van de wet uit te voeren, die de dood heeft voortgebracht, haalt God mij uit mijn oude toestand. In plaats van de wet geeft Hij mij Christus om mijn leven te zijn, mijn voorbeeld en mijn voorwerp. Zonder de verlossing die in Christus is zou de dood voor mij het oordeel zijn geweest. Maar nu Christus het oordeel gedragen heeft, wordt de dood een zekere winst, want zij bevrijdt mij van de oude mens. *“Daar wij dit weten, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam van de zonde te niet gedaan zou zijn, opdat wij niet meer de zonde dienen.”* (Rom.6:6)

De wet is zonder twijfel een uitmuntende regel, gegeven door het gezag van God. Maar zij richt zich tot een natuur, die door en door slecht is. De verlossing moet tussenbeide komen. Door haar wordt ik in staat gesteld om te zien dat ik in Christus ben. Het nieuwe leven, zonder de verlossing geeft me alleen maar een dieper bewustzijn van mijn zondige natuur en maakt mij alleen ellendiger. Als ik Christus heb als verlossing en leven, kan ik zeggen: "Geloofd zij God, de oude mens is dood en ik heb met hem een einde gemaakt!"

In Romeinen 5 vinden wij de rechtvaardiging. In Romeinen 6 stelt Paulus de leer voor, dat, daar Christus gestorven is aan de zonde, wij met Hem gestorven zijn. Wij zijn begrepen in de dood van Christus. Wij hebben deel aan Zijn dood en wij zijn geëindigd met de zondige natuur. Dat is het onderwerp van Romeinen 6.

Romeinen 7 laat ons zien, wat daaruit voortkomt wat de wet betreft. Niet alleen bezit ik een nieuwe natuur maar ik heb geëindigd met de oude. Niet wat de strijd betreft natuurlijk. Want die zullen wij houden tot aan het eind. Maar ik heb afgedaan voor God met mijn oude natuur. Ik ben niet aan de wet gestorven, omdat de wet mij veroordeelt, maar ik ben er aan gestorven door de dood van Christus. De toepassing van die dood brengt in mij de kracht. Als de slavernij van de wet eenvoudig was vernietigd, omdat ze mij doodde, restte er voor mij niets anders dan het oordeel. Maar Christus heeft eens voor altijd het oordeel op zich genomen. In Hem heeft God de zonde in het vlees veroordeeld. Onder de wet hebben wij alleen maar slechte vruchten voortgebracht zonder enige vrucht voor God. Nu, nadat ik met de wet heb afgedaan, "ben ik van een ander" van de opgestane Christus (Niet van Christus naar het vlees.) opdat ik voor God vrucht zou dragen. In het vlees ben ik vervloekt als ik met de wet te doen krijg. Maar nu ben ik ontbonden van de wet en verbonden met Christus, opgestaan uit de dood, naar de kracht van de verlossing en onttrokken aan het kwaad, door de opstanding. Wij zijn verbonden met Christus na Zijn dood en wij behoren Christus toe, die opgestaan is uit de doden. "Maar u bent niet in het vlees... (hoewel het vlees in mij is, wat altijd waar blijft) ...maar in de Geest, als inderdaad Gods Geest in u woont." (Rom.8:9)

Ik was in het vlees. Wat was het gevolg, aangenomen dat de wet op mij zou worden toegepast? De hartstochten van het vlees werkten in mij en brachten vruchten voort voor de dood. Het vlees onderwerpt zich niet aan de wet van God. Het enige gevolg van dit laatste is het oordeel. Saulus was rechtvaardig wat de wet betreft. "Wat de gerechtigheid betreft die in de wet is, onberispelijk." (Fil.3:6) Hij aanbad God in oprechtheid, maar was geheel in duisternis. In duisternis als Farizeeër. Hij had geen grove zonden, die het natuurlijk geweten ontdekt. Saulus kon met de rijke jongeling zeggen: "Ik heb al deze dingen van mijn jeugd af gedaan." Hij was geen boosdoener, maar toen de wet hem kwam zeggen: "U zult niet begeren." Bracht de zonde in hem alle begeerlijkheden.

Twee dingen kenmerken de zonde:

1° Eigen wil.

2° Begeerte.

Veronderstel: u hebt een buitengewoon eigenzinnig kind. De eigen wil van het kind openbaart zich te meer naarmate het belemmert wordt door een gebod. Als ik zeg: "Je moet niet daar of daar naar kijken" is de begeerte, de wens, om te kijken dadelijk gewekt. In mij was dat boze vlees met zijn wil en begeertes. De wet van God komt daarbij en zij wekt dadelijk het vlees tot begeren en veroordeelt het vlees.

"Maar nu zijn wij van de wet vrijgemaakt, gestorven aan dat waarin wij gevangen waren,... (niet de politie is gedood, maar omdat de gevangene is gestorven, heeft de wet geen macht meer over hem. Door de dood ben ik helemaal aan de wet onttrokken.) ...zodat wij dienen in nieuwigheid van de geest en niet in oudheid van de letter." (6)

Wat zullen wij dan zeggen? Is de wet zonde? Volstrekt niet! Maar ik zou de zonde niet gekend hebben dan door de wet; want ook de begeerte zou ik niet gekend hebben, als de wet niet gezegd had: 'U zult niet begeren'." (7) Paulus zegt niet: de zonden maar e zonde. Daarvoor had hij gesproken over de zonden. Maar nu spreekt hij over de zonde, over mijn natuur. Als een man een moordenaar is, laat zijn natuurlijk geweten hem weten, dat hij een zondaar is. Maar Paulus had geen misdaden. Zijn geweten veroordeelde hem zonder dat er sprake was van uitwendige daden van overtreding waren. De wet zei tot hem: 'U zult niet begeren.' Tot op dat ogenblik had hij geen idee van die natuur, die hem er toe aandreef om te begeren. "Want zonder wet is de zonde dood." (8) De wet zegt tegen mij dat ik niet moet begeren en zie ik begeer! Ik ben dus duidelijk onder het oordeel. Dat is de eerste man. (2) U kunt niet tegelijk twee mannen hebben, die gezag over u hebben. Je kunt niet alleen niet gerechtvaardigd worden door de wet. Dat is waar, dat zegt Romeinen 3. Maar hier is het een andere kwestie. Je kunt niet twee autoriteiten hebben, de wet en Christus. Wat de zonde verhindert om over mij te heersen, is eenvoudig, een kind van God is niet onder de wet. Hij kan niet onderworpen zijn aan één gezaghebber, zonder aan de andere gestorven te zijn. Zodra hij zich ernstig gaat bezighouden met de zonde op het terrein van de wet, ondervindt hij, dat de wet de dood is. "Want de zonde heeft door het gebod aanleiding gevonden en mij verleid en door het gebod gedood. De wet is dus heilig, en het gebod is heilig en rechtvaardig en goed. Is dan het goede mij de dood geworden? Volstrekt niet! Maar de zonde, opdat zij zou blijken zonde te zijn, heeft door het goede mij de dood gewerkt, opdat de zonde uitermate zondig zou worden door het gebod. Want wij weten dat de wet geestelijk is; maar ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde." (11-14)

Nu ik een nieuwe natuur heb, verschijnt de zonde. Maar de zonde verschijnt niet alleen maar, maar is uitermate zondig geworden. De zonde krijgt nu een ander karakter. Ze wordt besliste overtreding en alles waarvan ik meende redelijk in te zijn is alleen maar

eigen wil. Het kan een beminnelijk eigen wil zijn, maar het is zonde. *“Wij weten, dat de wet geestelijk is,”* dat is een christelijke kennis. De wet gaat niet alleen over zichtbare daden, zoals moord of dergelijke dingen. Maar ik weet uit eigen ervaring, dat de wet de begeerten van de natuurlijke mens komt verbieden. *“Maar ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde.”* (14) Paulus spreekt eerst over het geweten. *“Want wat ik doe, weet ik niet.”* Dat is het geweten. De mens oordeelt het kwaad, dat hij doet. Hij is volmaakt in overeenstemming met de wet. De wil is vernieuwd, het geweten keurt de wet goed. Het is iets groots te leren, dat in mij geen goed woont. (18) Hij zegt: *“Ik weet dat in mij,”* en hij zegt niet: Wij weten, dat wij veel slechte dingen hebben gedaan. Hij weet niet alleen wat hij gedaan heeft, maar iets wat dieper gaat, hij weet wat hij is. Hij is een goede tuinman, die niet alleen de slechte appels oogst zonder ze te willen hebben, maar die de boom oordeelt die ze voortbrengt. Telkens als de eigen wil werkt, is het zonde. De eigen wil erkent niet de tegenwoordigheid en het gezag van God. U accepteert dat als leer, geliefden, maar weet u het ook? Weet u, dat u wat de eigen wil van de oude mens betreft, u alleen maar zonde bent?

Als wij tot die gelukkige vrijheid komen. Als wij in onze lichamen de dood van de Heer Jezus omdragen, dan zijn wij met Christus bezig. Maar als wij in Zijn tegenwoordigheid komen en wij houden de oude mens niet achter slot en grendel, dan zal deze zich openbaren. Dan zullen wij ons met ons zelf bezig moeten houden en ons zelf oordelen. Ik moet mijzelf ieder ogenblik wantrouwen en door de genade van God, draag ik in het lichaam de dood van de Heer Jezus om. Nu heb ik beslist een goede wil. *“Want het willen is bij mij aanwezig, maar het doen van het goede niet.”* Ik heb geen kracht om dat te volbrengen. Ik bevindt mij in een positie dat ik absoluut geen kracht heb hoewel ik de goede wil heb. *“Ik vind dus deze wet voor mij die het goede wil doen: dat het kwade bij mij voorhanden is. Want ik verlustig mij in de wet van God naar de innerlijke mens; maar ik zie in mijn leden een andere wet, die strijd voert tegen de wet van mijn denken en mij tot gevangene maakt door de wet van de zonde die in mijn leden is. Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit dit lichaam van de dood?”* (21-24) Ik heb mezelf leren kennen.

Drie dingen moet ik opmerken:

1^e Er is geen goed in mij. (D.w.z. in mijn vlees) Dat ben ik met het nieuwe leven in mij, maar de wet, die het goede eist, terwijl ik het kwaad in mij ontdek, spreekt dit oordeel uit: “geen goed in mij”

2^e Een zeer nuttige zaak voor de ziel is, dat ik het niet ben, die het doe, maar de zonde, die in mij woont. Ik zou alles willen doen om maar niet te zondigen.

3^e Als ik (de nieuwe mens) het goede zou willen doen, heb ik geen kracht. Het “ik” haat de zonde, maar de zonde is sterker dan ik. Ik vermag niets tegen de zonde. Dat is een verschrikkelijke conclusie, maar ik leer op die manier wie het eigen “ik” is. Door ervaring

heb ik het bewustzijn gekregen, dat ik niets kan doen tegen het kwaad.

Nu kijk ik achteruit en bekijk het gevolg van de onderwerping aan de eerste Adam. Ik kan niet slagen en zal het nooit kunnen, want het slechte wezen onderwerpt zich niet. Dan lat ik die gedachte los en kijk ik naar een ander.

Als mijn kind in een put valt, kan het denken zelf sterk genoeg te zijn om er uit te komen. Als het zelfvertrouwen heeft, probeert het kind het. Maar het is nutteloos. Tenslotte geeft het de moed op en zegt: “Ik kan het niet.” Nu kent het zichzelf, maar ik kan het er uit halen. Wat al heeft men het leven, de verlossing heeft hij nodig en niet een eenvoudige hulp. Ik ben een ander en in een ander, de Heer Jezus Christus. Daar leer ik mijn eigen ik kennen en de wet wordt voor dat doel gebruikt. Niet als een middel tot heil, wat wreed zou zijn. Want het resultaat is een volledige mislukking. Maar we moeten onszelf leren kennen en daarom moeten wij langs die weg geleid worden.

Bent u in het vlees? Nee, ik ben er beslist van bevrijd door de verlossing. De oplossing brengt de complete ontdekking van wat het eigen ik is, opgedaan door ervaring. Wij kunnen geen kracht hebben, als we niet in gemeenschap zijn met God, om de ijdelheid, begeerte en alle andere dingen, die ons kunnen belemmeren, te bestrijden. **Niemand is echt nederig, voordat hij door Romeinen 7 is gegaan.** Je kunt de vergeving kennen, maar men zal nooit een nederig mens aantreffen zonder de beschreven ervaring, een mens die absoluut geen vertrouwen heeft in zichzelf.

Ik kan vergeten dat ik een gevaarlijk persoon in huis heb en die niet opgesloten houdt, dat is onachtzaamheid, ik zal er door lijden. Maar als we het sterven van de Heer Jezus in onze lichamen omdragen, zullen we niets te vrezen hebben en God zal ons helpen. Ik kan tot God zeggen: “ik zal mij voor de zonde dood houden.” Maar God zegt tegen mij: “ik kan geen vertrouwen in u hebben, ik ga u er zelf in houden.” Hij komt ons te hulp door ons aan de dood over te leveren. (2Kor.4) Zodra ik Christus bezit, ben ik niet meer in het vlees. Dat heb ik verkregen door de verlossing. Want zonder de verlossing zou de dood, voor het vlees, niet alleen de dood zijn, maar ook de veroordeling niet anders dan de dood in het vlees.

Er is hier geen sprake van vergeving. De vergeving vinden we op een andere plaats. Maar er is sprake om bevrijd te worden van de oude natuur, van de oude mens. Niet alleen is Christus mijn leven en heb ik de vergeving. Maar ik ben ook gestorven met Christus. Dat is een persoonlijk ervaring, in het geweten de maat van de oude mens te nemen. Het is niet voldoende te zeggen: “Wij weten,” maar wel: “Ik weet, dat ik vleselijk ben, dat ik dood ben.”

Overall waar het vlees werkzaam is bij een gelovige en dat kan zijn, dient het vlees de wet van de zonde. Maar wij zijn niet in het vlees. Vers vijf zegt: *“toen wij in het vlees waren.”* Dat houdt in, dat wij er niet meer in

zijn. Eenmaal daar uit gegaan, kan ik verklaren wat het was, toen ik er in was. De mens, waarvan hier sprake is, is onder de wet. Wij weten dat de wet geestelijk is; wij keuren de wet goed; wij hebben er behagen in, maar men vindt hierin geen woord over Christus.

Geliefden, ik heb een beetje uitgeweid. Want ik geloof niet, dat wij zonder gevaar onze voorrechten kunnen kennen en genieten, voordat wij daar door heen zijn gegaan. Ik kan de vergeving kennen, maar ik ken ik mijn positie voor God en het feit dat ik niet meer in het vlees ben, maar in de Geest. Dat ik alleen door de verlossing uit de toestand gehaald ben waarin ik mij bevond? Ken ik mijzelf op een praktische wijze?

De wet bekijkt ons nooit als gestorven aan onze zonden. De wet houdt zich bezig met onze verantwoordelijkheid. "Doe dit en u zult leven." In het Paradijs was gezegd: "Doe dat niet anders zult u sterven." Maar ook dat was de verantwoordelijkheid. De wet bekijkt ons als op de proef gestelde werkers van daden.

Als we grove zonden terzijde laten, kunt u van Christus een wet maken. U kunt zeggen: "Ik zou heilig willen zijn." Wat volkomen waar is. "Want zonder heiligheid zal niemand de Heer zien." Maar er is een andere kwestie. Bent u op de juiste weg om daar te komen? U hebt een goede wens, maar als u Christus heeft gevonden, is dat genade en u zult er de kracht voor vinden. Moet ik dan niet heilig zijn? Ja, maar in werkelijkheid zoekt u, door dat te zeggen, de

gerechtigheid in u zelf. Want voor u is de vraag: "Word ik aangenomen?" De wens naar heiligheid is goed. Maar zonder de kennis van de verlossing, bevindt u zich ook onder verplichtingen waaraan u niet kunt voldoen. Wat een troost om te weten, dat ik deelgenoot ben geworden van de heiligheid van God.

Je kan zelfs van de liefde van Christus een wet maken. Dat kan op 1000 verschillende manieren. Zal ik zeggen: "Ik zou Hem meer moeten liefhebben?" Dat is volmaakt waar, maar wat ik moet kennen is Zijn liefde voor mij.

Welke reden God ook ons kan geven om Hem lief te hebben, het zal nooit de liefde in ons vlees doen ontwaken. Als een kind mij zou zeggen, dat het zijn moeder niet genoeg liefheeft. Zou ik zeggen, dat het haar nooit heeft liefgehad. Maar als het zou zeggen: "Als u mijn moeder zou kennen en haar onuitputtelijke goedheid! Ik houd lang niet zoveel van haar als het zou moeten zijn." Dan zou ik zeggen: "Jij houdt veel van je moeder." Wij zullen nooit voldaan zijn over de liefde van ons hart voor god, als wij het gevoel hebben van de diepte van Zijn liefde.

Mijn oprechte wens is dat, als het nog niet het geval is, u in dit onderwerp geoefend mag worden. Want alleen dan zal uw vertrouwen in uzelf verbroken worden. Geve de Heer ons dagelijks te leren, wat Hij voor ons is en alle middelen, die Hij gebruikt om ons Hem te doen kennen.

Oorsprong: [Tractaat](#)

Titel: [Le vieux homme et le nouvel homme](#)